

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Tarantino té molt Quentin

1. De què va? Beatrix segueix la gimcana venjativa per trobar Bill i fer-li pagar l'escabexina familiar.

2. Com va? Exactament al *Volum 1*, però amb més diàlegs i menys acció. Perquè si la primera meitat era l'acte primer d'una tragèdia familiar sobre la maternitat, ara en el segon i el tercer acte, Tarantino no té presa en la mortaldat. S'ho ren amb calma. Per als comentaristes impressionables Tarantino és el CINE-MA amb majúscules. Incontinent imaginació visual al servei de la narrativitat postmoderna.

Segur que Calixto Boeotp, el nostre Tarantino teatral, ja deu tenir la còpia del film gravada al cervell dur. Perquè Tarantino segueix enamorat de la violència, de la mort, però com que posa anys, atempera el gest i el ritme, amb la qual cosa els acòlits interpreten que el geni pensa i reflexiona sobre l'amor, l'odi i les relacions sentimentals. Però Tarantino té molt Quentin. En el fons del fons, el seu cinema és reciclat producte residual dels artesans del passat: Fleming, Corman, Leone i la tira d'asiàtics. Deixeble aventatjat i sense complexos, que es permet el luxe de reflatar un inquietant David Carradine, reinventar-se Uma Thurman i magnificar Daryl Hannah, (in)creïbles dins de la cacofonia audiovisual de *Kill Bill*. **3. I va:** Per a tarantinians pura sang i cinèfils apòstates.

Kill Bill Vol. 2

Directors: Quentin Tarantino.

Intèrprets: Uma Thurman, David Carradine, Michel Madsen, Daryl Hannah. EEUU, 2004. 135 minuts. Rambla i Lauren

La haïana divendres 30 de juliol de 2004

X